

ת"פ (ירושלים) 8750-04-22 - מדינת ישראל נ' דניאל גולדנברג

ת"פ (ירושלים) 8750-04-22 - מדינת ישראל נ' דניאל גולדנברגשלוש ירושלים

ת"פ (ירושלים) 8750-04-22

מדינת ישראל

נגד

דניאל גולדנברג

בית משפט השלום בירושלים

[03.07.2025]

כבוד השופט הבכיר יהושע צימרמן

פסק דין

אני מזכה את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו וזאת מחמת הספק.

כתב האישום

כתב האישום מייחס לנאשם קבלת דבר במרמה והתחזות. לפי המתואר בכתב האישום הנאשם הגיע למשרד הרישוי בכוונה לגשת למבחן תיאוריה במקום אחיו נתנאל (נאשם 2). הנאשם הצטייד בטופס בקשה להוצאת רישיון נהיגה (להלן הטופס הירוק) עליו רשומים פרטיו של נתנאל ועל גבי הטופס מוטבעת תמונתו של נתנאל. לפי המתואר בכתב האישום הנאשם הגיע למשרד הרישוי, הציג את הטופס עליו פרטי ותמונת נתנאל, התחזה כנתנאל, ניגש לבחינת התיאוריה ועבר אותה בהצלחה, כך שנתנאל הוא שנרשם במשרד הרישוי כמי שעבר את המבחן בהצלחה. השתלשלות העניינים

בקשת המאשימה להפרדת אישומים

בתיק שלפנינו 2 נאשמים, דניאל - נאשם 1 (להלן הנאשם) ואחיו נתנאל (נאשם 2) והוגש כתב האישום אחד כנגד שניהם. ביום 31.1.23 התקיים דיון גישור בפני כב' השופט איתן אשר דן בתיק כשופט מוקד. כשלושה שבועות לאחר מכן ביום 22.2.23 הוגשה בקשה להפרדת האישומים. לא ניתן נימוק לבקשה מלבד הטענה ולפיו מדובר בשלב מקדמי, טרם מענה לאישום, ואין בתיקון משום פגיעה בהגנת הנאשמים. ב"כ הנאשמים התנגדו לבקשה וביום 21.3.23 ניתנה החלטת כב' השופט איתן ולפיה "הבקשה תידון במעמד הדיון". בדיון שלאחר מכן ביום 2.5.23 הנושא לא עלה, כך גם בדיון ביום 13.6.23. בדיון שלאחריו ביום 11.7.23 התקיים שוב דיון מחוץ לפרוטוקול כך שניתן להניח כי עלו בו סוגיות מהוות. גם בדיון זה אין התייחסות המאשימה לסוגיית הפרדת האישומים והמאשימה לא ביקשה את החלטת בית המשפט בעניין זה. לאחר דיון זה התיק הועבר אלי לשמיעת ההוכחות. בשל מצב החירום ובקשות הצדדים הדיון בפני נדחה מעת לעת וביום 1.2.24 התקיים לראשונה דיון בפני. רק בשלב זה, בחלוף כשנה מהבקשה המקורית, חזרה המאשימה על בקשתה וזאת כאשר הצדדים כבר קיימו מו"מ, דנו לגופו של תיק לפחות בשתי הזדמנויות שונות בפני כב' השופט איתן, ומן הסתם החולשות הראייתיות עלו במסגרות אלו כמקובל. דברים אלו באו לידי ביטוי בתגובת ב"כ הנאשם עו"ד דניאל בדיון בפני ביום 1.2.24. המאשימה טענה בדיון זה "לא מדובר בהחלטה שנעשתה בעקבות מו"מ זה דבר שבשגרה שאנו מגישים כתב אישום אחד על מנת לחסוך ולכן לאור כך שלא הגענו להסדר אנו רוצים להפריד את האישומים" ואולם בית המשפט מתקשה לקבל את דברי המאשימה שהרי ברור כי קבלת הבקשה מביאה לשינוי המצב הראייתי לרעת הנאשם כך שניתן יהיה להעיד את נאשם 2 כנגד נאשם 1. אף הבחינה הכרונוולוגית מלמדת על הקושי בקבלת עמדת המאשימה כי אין קשר בין המו"מ בין הצדדים לבקשה להפרדת אישומים. המאשימה הרי הגישה לראשונה את בקשתה כשלושה שבועות לאחר דיון הגישור בפני כב' השופט איתן והסגור בהתייחסותו לדיון הגישור אמר "קיימנו מו"מ כן ופתוח לפני שופט המוקד וכשהמאשימה ראתה שיש לה בעיה ראייתית עלה בה הרעיון לתקן את כתב האישום על מנת להגיע להישג בתיק זה" (פרו' מיום 1.2.24). לא מצאתי סיבה שלא לקבל את דברי הסגור שהינם סבירים ומשתלבים עם מהלך העניינים. לזאת נוסיף את שתיקתה של המאשימה בנושא זה במשך כשנה. בסיכומי של דבר בית המשפט בהחלטתו מיום 1.2.24 דחה הבקשה להפרדת האישומים.

בקשת המאשימה לעצירת משפטו של הנאשם עד לסיום משפטו של נאשם 2

התיק נקבע לתחילת ההוכחות, לשני הנאשמים, ליום 24.12.24. בפתח ישיבת ההוכחות נאשם 2 הודה באשמה במסגרת הסדר טיעון, המאשימה הסכימה כי נאשם 2 יופנה לשרות המבחן, והדין בעניינו נדחה לחודש יולי 2025. הדין, ביום זה, בעניינו של הנאשם, המשיך ונשמעו כל עדי התביעה. המאשימה הכריזה 'אלו עדי' והסגור טען כי אין להשיב לאשמה. המאשימה ביקשה "שהות כדי להשיב" ובית המשפט נעתר לביקשה. לולי נעתר בית המשפט לביקשה אף פרשת ההגנה הייתה מסתיימת באותו הדין. יומיים לאחר מכן ביום 26.12.24 הוגשה בקשת המאשימה לחזור בה מהכרזתה 'אלו עדי' וזאת כדי לאפשר לה להעיד את נאשם 2 כנגד הנאשם, לאחר שמשפטו של נאשם 2 יסתיים. המאשימה בבקשתה זו ציינה כי היא ביקשה עוד ביום 22.2.23 להפריד האישומים "וזאת בדיוק בשל אותה הסיבה ולפיה נאשם 2 הפליל את נאשם 1" עוד כתבה המאשימה "המאשימה כבר הצהירה מתחילת ההליך כי היא מעוניינת להעיד את נאשם 2 כנגד נאשם 1...". אינני מקבל דברים אלו. המאשימה לא ביקשה זאת מתחילתו של ההליך אלא כאמור רק לאחר מו"מ בין הצדדים, ולאחר ישיבת גישור בבית המשפט, בה עלו ככל הנראה נושאים ראייתיים, ובנוסף המאשימה לא חזרה על בקשתה למרות מס' דיונים בפני כב' השופט איתן ושבה לסוגיה זו רק בחלוף כשנה. כעת עלה אותו הניסיון לאפשר להעיד את נאשם 2 כנגד הנאשם והפעם בחסות ההמתנה לסיום משפטו. בית המשפט בהחלטתו מיום 5.1.25 לא קיבל את בקשת המאשימה שהרי לאחר הכרזת המאשימה 'אלו עדי' הסגור טען כי אין להשיב לאשמה, הדין נדחה רק מפני שבית המשפט נעתר לבקשת הדחיה של המאשימה שהייתה מיועדת לצורך אחד בלבד - מתן אפשרות למאשימה להיערך לטענת אין להשיב לאשמה, ורק בשל העתרות זו נוצרה למאשימה ההזדמנות לביקש לחזור מההכרזה אלו עדי. זאת ועוד, בית המשפט בדיון ביום 5.1.25 ציין כי משמעות קבלת הבקשה הינה עצירת ניהול המשפט למשך חודשים רבים שהרי המאשימה העידה את כל עדיה, כל שנותר לשיטתה הינו העדת נאשם 2, ואותה המאשימה הסכימה כי יתקבל תסקיר שרות מבחן בעניינו של נאשם 2. המתנה לתסקיר הינה חודשים רבים ורק לאחר מכן צדדים טוענים לעונש, ניתן גזר דין ורק אז ניתן להעיד את נאשם 2. בית המשפט העריך באותה העת (5.1.25) כי ספק רב אם עניינו של נאשם 2 יסתיים טרם פגרת שנת המשפט 2025. הערכתו של בית המשפט אכן התממשה ולפני כחודש ביקש שרות המבחן דחיה נוספת כדי להגיש את תסקירו בחודש אוגוסט 2025. בנסיבות אלו אכן לא היה מקום לקבל את בקשת המאשימה תוך עינוי הדין של נאשם.

בסופו של יום בפני בית המשפט עדותם של שני עדי התביעה, הילדה כהן, מנהלת אתר מבחני תיאוריה בירושלים באמצעותה הוגשו המסמכים ת/1- ת/4 ופתח דויטש גובה הודעת הנאשם ת/5. הנאשם בחר, בעצת סגורו, שלא להעיד.

טענות הצדדים

המאשימה בסיכומיה התייחסה להימנעות הנאשם מלהעיד ולמשמעות הראייתית של הימנעות זו. המאשימה תיארה את הרקע לביצוע העבירות והסבירה אודות המניע של הנאשם לסייע לאחיו אשר נכשל מס' פעמים במבחן התיאוריה. המאשימה הפנתה את בית המשפט לכך שניתן להבחין בנקל כי האדם המצולם בטופס הירוק - ת/1 אינו האדם המצולם בת/2 שהוא הצילום של הנבחן בפועל כפי שהעידה העדה הילדה, והמאשימה ציינה כי ניתן להבחין בנקל כי הנאשם הנוכח באולם בית המשפט הוא האדם המצולם בת/2. המאשימה טענה עוד כי יש לקשור בין הצילום ת/2 לבין מבחן התיאוריה שנערך באותו יום תחת שמו של נאשם 2, ומשכך, טוענת המאשימה, הוכח כי הנאשם התחזה בשמו של נאשם 2 ועבר את המבחן במקומו. המאשימה הסבירה כי הילדה - מנהלת אתר הבחינות איננה מעידה אודות האירוע אלא אודות תהליך הבחינה ומסבירה אודות המערכת וכי יש לקבל את עדותה והמסמכים שהוגשו באמצעותה כרשומה מוסדית. הסגור התייחס לטענות המאשימה הן בדיון ביום 27.3.25 והן בהשלמת הטיעון, השלמה אשר הוגשה ביום 28.4.25.

דין והכרעה

העד היחידה הרלוונטית הינה גב' הילדה כהן מנהלת אתר מבחני תיאוריה בירושלים. העדה ניהלה את אתר המבחנים גם במועד האירוע בשנת 2019 ואולם לא נכחה באתר ביום האירוע המתואר בכתב האישום. גורמי החקירה ביקשו באמצעותה, כמנהלת האתר, לקבל הסבר ולאסוף ראיות אודות התהליך המתבצע במקום לקראת כניסה למבחן התיאוריה ועבודת המערכת (עמ' 17).

תיאור כללי של תהליך מבחן התיאוריה לקראת קבלת רישיון נהיגה
העדה הילדה הסבירה בעדותה (פרו' מיום 24.12.24 עמ' 17-18) כי כאשר אדם בתהליך כניסה למבחן הוא מציג טופס ירוק (ת/1). הטופס הירוק הינו טופס בקשה לקבלת רישיון נהיגה, ועל גבי הטופס רשומים פרטי מבקש רישיון הנהיגה ומוטבעת תמונתו. אדם המבקש להיבחן בבחינת תיאוריה, לקראת קבלת רישיון נהיגה, מגיע לאתר המבחנים, מציג בכניסתו כאמור את הטופס הירוק, מצלמים אותו במקום, הוא נכנס למבחן, עובר את המבחן בהצלחה או נכשל, ותוצאת המבחן רשומה במחשבי האתר (ת/3). כמובן שתפקיד הפקיד/ה במקום לוודא התאמה בין פרטי הטופס הירוק והתמונה המוטבעת בטופס הירוק לבין פניו ופרטיו של האדם שהגיע בפועל להיבחן.

מהכלל אל הפרט

וכעת לחומרים שבפני. הטופס הירוק בתיק (ת/1) הינו של נתנאל - נאשם 2, על כך אין חולק. נאשם 2 רשום כמי שעבר ביום 9.12.19 מבחן תיאוריה בהצלחה כאשר נכשל במבחנים קודמים (ת/3), גם על כך אין חולק. אף אין חולק כי נאשם 2 לא הגיע ביום המדובר לאתר המבחנים, לא נבחן, אלא אדם אחר נבחן תחתיו ובאמצעות הטופס הירוק של נאשם 2, ועל כן נאשם 2 רשום במערכת (ת/3) כמי שעבר בהצלחה את המבחן. השאלה שיש לשאול מכאן ואילך הינה האם ניתן לקבוע מעבר לכל ספק סביר, ועל פי הראיות שבפני, כי הנאשם הוא שהיה באותו היום באתר המבחנים, הוא זה שעבר את התהליך מול הפקידה שהייתה במקום ותפקידה היה לוודא מי האדם העומד מולה, והוא זה שנכנס לבחינה ועבר אותה בהצלחה. לשם הוכחת כל זאת יש להוכיח למעלה מכל ספק סביר כי הנאשם הוא שצולם בתמונה ת/2 ולאחר מכן יש לקבוע למעלה מכל ספק סביר כי התמונה ת/2 צולמה ביום האירוע וכי תמונה זו קשורה ספציפית למבחן (ת/3) הרשום על שמו של נאשם 2.

האם ניתן לקבוע כי הנאשם הוא שצולם בת/2 ?

המאשימה לא הציגה כל ראיה לשם קביעת זהות בין התמונה ת/2 לפניו של הנאשם. על אף קושי ראיתי זה המאשימה טוענת כי הזיהוי ברור וכי בית המשפט יכול לקבוע כך על פי טביעת עינו בלבד. הסנגור בסיכומיו עמד ובצדק על הקושי בקביעת זיהוי על פי טביעת עינו של בית המשפט בלבד. אכן במקרים חריגים ניתן לעשות בכך שימוש ואולם ספק רב האם המקרה שלפנינו נופל בגדר אותם חריגים, וודאי כאשר לא נלווה לזיהוי זה כל תמיכה חיצונית ולו דלה. הטעויות בעניין זה מצויות ועל בית המשפט להיזהר זהירות רבה בטרם יעשה שימוש באופן זיהוי זה. האם התמונה ת/2 קשורה למבחן התיאוריה שנערך ביום 9.12.19 ?

אין בראיות שלפני הוכחה למעלה מכל ספק סביר הקושרת תמונה זו ליום האירוע - 9.12.19 ולמבחן שנערך ביום זה על ידי האדם שהתחזה לנאשם 2. התמונה 2/ אינה נושאת כל תאריך ואינה נושאת כל פרט היכול ולו ברמז לקשור בינה ובין המבחן. המאשימה מפנה את בית המשפט להסבריה של הילדה אודות אופן הפעלת המערכת, הסברים המתייחסים למסמכים ת/1-3, והמאשימה טענה כי יש לקבלם כרשומה מוסדית. הסנגור מנגד מסר כי לא ניתן לקבל את המסמכים כראיה מאחר ולא הוכח כי הם עומדים בתנאי רשומה מוסדית. יתרה מזאת הסנגור טען כי אין כל הוכחה לכך שאין כשלים בתהליך הכניסה למבחנים ובקשר לצילומי הנכנסים לאתר. הסנגור מפנה בעניין זה לעדותה של הילדה שמסרה כי המערכת השתנתה, בדצמבר 2019 היו מצלמים את הנבחן אשר היה מגיע למבחן וכיום לא מצלמים, על פי החלטת משרד התחבורה, והילדה לא ידעה להסביר מדוע הפסיקו לצלם (עמ' 17 ש' 27-28). אמנם הילדה מסרה כי אין "פספוסים מערכת" (עמ' 18) ואולם הילדה גם הסבירה מפורשות כי אין לה כל ידע בענייני המחשוב והטכנולוגיה, ואף אמרה "לא יודעת. גם מוזר לי למה הפסיקו" (עמ' 19 ש' 25-26). יתכן ואין כל משמעות לשינוי המערכת ולהפסקת הצילומים ואולם דלות המידע שהוצג בפני בית המשפט מקשה על קבלת מסקנה משפטית חד משמעית בסוגיה, כנדרש במשפט פלילי. ואולם מעבר לאמור, המאשימה מבססת טענותיה על המסמכים ת/1-3 ועל משמעותם כפי שהילדה הסבירה אודותם בבית המשפט ואולם המסמכים הופקו לפני למעלה מ 5 שנים ואין לנו כל תיעוד אודות הפקתם. הילדה מסרה בעדותה (עמ' 18) כי לפי בקשת השוטרים היא נכנסה למערכת והוציאה את המסמכים אבל אפילו מזכר המתעד את פעולותיה בעת הוצאת המסמכים אין לפנינו. בנסיבות אלו אין לנו כל דרך לבחון האם לא חלה טעות אנוש כלשהיא בעת הפקת המסמכים. תיעוד של הילדה אודות פעולותיה, כפי שנעשה על ידי כל בעל תפקיד האמור להעיד בפני בית המשפט (חוקר, סייר, איש מז"פ וכד'), לא רק שמאפשר בקרה הכרחית אלא יוצר אצל מבצע הפעולה ערנות מוגברת להימנע מטעויות. הילדה עצמה מסרה בעדותה כי יש "פספוסים" והבהירה בהמשך "פספוסים של בני אדם ולא של המערכת" (עמ' 18 ש' 15). כיצד נוכל אם כן, כיום, בחלוף למעלה מחמש שנים, ובהעדר כל רישום מאותה העת אודות הפעולות שבוצעו לשם הפקת המסמכים, להסתמך על אמרה כללית ביותר בה העדה פונה לפרקליטה במהלך עדותה ואומרת לה "מה שיש לך על השולחן (מוצג לה) את זה הוצאתי מהמערכת באותו יום" (עמ' 18 ש' 14). גורמי החקירה אמורים להיות מודעים לחשיבות התיעוד כפי שמצופה מכל שוטר המבצע פעולה מסוימת שיתעד אותה ובהעדר תיעוד עולה פגם ראייתי. כשלים ראייתיים נוספים

הפקידה שנכחה ביום האירוע ומולה בוצע תהליך הכניסה למבחן לא נחקרה ולא ניתן הסבר לכך. באותה העת היה ידוע היטב להילדה מי הפקידה שהייתה באותו היום (עמ' 19 ש' 7-8) ולא ברור מדוע פעולת חקירה כה בסיסית לא בוצעה.

סביר להניח, כפי שציין הסנגור, כי היו במקום מצלמות אבטחה ולא נמסר כל הסבר מדוע המצלמות לא נבדקו. הנאשם בחקירתו הכחיש כי היה במקום וככל שהאתר מצולם במצלמות האבטחה ניתן היה לאשש או להפריך גרסתו בנקל. גורמי החקירה לא בדקו כלל האם במקום מצלמות אבטחה ואף זאת מהווה כשל ראייתי משמעותי. בחירתו של הנאשם שלא להעיד

המאשימה טענה כי יש לתת משקל הראייתי להימנעות הנאשם מלהעיד ואולם יש לקבל את טענת הסנגור ולפיה הימנעות נאשם מלהעיד מהווה תוספת ראייתית מקום בו יש ראיות כנגדו ואילו במקרה שלפנינו אין כל ראיה המלמדת מעבר לכל ספק סביר אודות אשמת הנאשם ולכן הימנעותו מלהעיד איננה יכולה כשלעצמה להוות ראיה מרשיעה. לנוכח כל האמור אני מזכה את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו וזאת מחמת הספק. זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ז' תמוז תשפ"ה, 03 יולי 2025, בנוכחות הצדדים.